

opusdei.org

Prelatens brev (augusti 2008)

I den helige Faderns fotspår
inbjuder Prelaten oss att
fördjupa oss i den helige
Paulus' gestalt och lära samt att
dra praktiska konsekvenser i
det här Paulusåret: "Vem är
Paulus? Vad har han att säga
mig?"

2008-08-13

Mina kära: må Jesus bevara mina
döttrar och söner!

Jag skickar er dessa rader från Manila, en av de etapper på den resa som har lett mig till olika länder i Asien och Oceanien. På varje plats har jag fått tillfälle att erfara Guds kärlek och mina döttrars och söners apostoliska iver. Med de självklara skillnader som finns förstår jag den helige Paulus ord och gör dem till mina egna: *Vi tackar alltid Gud för er alla och nämner er ständigt i våra böner, ty vi tänker på vad ni uträttat i tron, hur ni uppoffrar er i kärleken och hur ni håller ut i hoppet till vår herre Jesus Kristus inför Gud vår fader.*^[1] Förena er med min tacksägelse genom att ofta upprepa samma *gratias tibi, Deus, gratias tibi!* som spontant kom till vår Faders läppar när han betraktade denna *lilla del* av Kyrkan som prelaturen Opus Dei är.

Under detta år som särskilt tillägnats hedningarnas apostel är vi väl medvetna om att Påven, när han

invigde året, föreslog detta för oss: vi frågar oss inte bara vem Paulus var, utan vi frågar oss framför allt vem Paulus är. Vad har han att säga mig?

[2] Med utgångspunkt i den kända texten till galaterna (så länge jag ännu lever här i världen, lever jag i tron på Guds son, som har älskat mig och offrat sig för mig)[3] tillade den helige Fadern: allt det som Paulus gör utgår från denna mittpunkt. Hans tro är erfarenheten att vara älskad av Jesus Kristus på ett fullständigt personligt sätt. Det är medvetenheten om det faktum att Kristus har velat dö, inte av anonyma skäl utan av kärlek till honom – till Paulus – och att Han som återuppstånden fortfarande älskar honom.[4] Ja, med denna samma kärlek har han letat efter oss.

Efter mötet på väg till Damaskus – ett möte som helt förändrade hans liv – blir Kristus fokus för Saulus som person och för hans verk, så till den

grad att aposteln kunde säga helt sanningsenligt: *mihi vivere est Christus*, för mig är livet Kristus.[5] Han förklarar det på ett målande sätt för de kristna i Filippi: *Men allt sådant som var en vinst för mig har jag för Kristi skull kommit att räkna som en ren förlust. Ja, jag räknar faktiskt allt som en förlust jämfört med det som är långt mera värt, kunskapen om min herre Kristus Jesus. För hans skull har allt det andra förlorat sitt värde för mig. Jag kastar det på sophögen för att vinna Kristus och få leva i honom, inte med den rättfärdighet som lagen ger utan med den som kommer av tro på Kristus, den rättfärdighet som Gud ger åt dem som tror.*[6]

Denna lärdom är giltig och alltid aktuell för alla kristna. *Det är viktigt att vi blir medvetna om hur Jesus Kristus kan påverka en persons liv och därför även vårt eget liv,*[7] understryker Påven. Låt oss hysa

denna enda iver i våra liv: att leva i Kristus, av Kristus och genom Kristus; att umgås med honom i bönen och i Eukaristin för att efterlikna honom mer och mer; att ta honom till de personer vi möter på vår väg. Låt oss betänka att vi bör anse det som kan avlägsna oss från Gud som *sopor* – liksom Paulus – och kasta det energiskt långt ifrån oss, med Herrens nåd.

För att nå denna identifikation med Jesus, som är en kristen persons längtan och mål, bör vi i första hand tro fullt och fast på honom, helt hålla oss till de planer som han bestämmer för var och en av oss. Den helige Paulus hjälper oss att förstå att tron bör forma inte bara vårt förstånd utan även viljan och hjärtat: hela vårt väsen. Han säger att rättfärdiggörelsen – Guds gåva genom vilken vi befrias från våra synder och införlivas i gemenskapen med den heliga Treenighetens liv –

kommer före varje mänskligt verk och förtjänst. Den härstammar från ett rent och fritt val från Guds kärleks sida. I sitt brev till romarna, till exempel, skriver den helige Paulus: *människan blir rättfärdig på grund av tro, oberoende av laggärningar.*^[8] Och till dem i Galatien skriver han: *Vi vet att människan inte blir rättfärdig genom laggärningar, utan genom tron på Jesus Kristus. Därför har vi också satt vår tro till Kristus Jesus för att bli rättfärdiga genom tron på Kristus och inte genom laggärningar, ty av laggärningar blir ingen människa rättfärdig.*^[9]

Att bli rättfärdig innebär att vi vet att vi tas om hand av Guds barmhärtiga rättvisa, ingår i hans gemenskap och därför blir delaktiga av hans helighet på ett verkligt sätt: han gör oss verkligen till hans barn, i Jesus Kristus, genom den helige Andes nåd. Som en kommentar till dessa ord av

aposteln, förklarar Påven att den helige Paulus uttrycker det grundläggande innehållet i hans omvändelse, den nya inriktning som hans liv fick som en följd av hans möte med den uppståndne Kristus. Före sin omvändelse var den helige Paulus inte en människa som var långt ifrån Gud och hans lag (...). Ändå förstod han i ljuset av mötet med Kristus att han tidigare endast hade sökt sig själv, sin egen rättfärdighet, och att han med all denna rättfärdighet endast hade levt för sin egen skull. Han förstod att hans liv absolut behövde en ny inriktning. Och denna nya inriktning beskriver han så här: ”Så länge jag ännu lever här i världen, lever jag i tron på Guds son, som har älskat mig och offrat sig för mig” (Gal 2:20).[10]

Vi bör följa en väg av tro för att leva i Kristus. **Till dig som är en apostolisk människa, säger den helige Paulus: Justus ex fide vivit -**

Den rättfärdige skall leva genom tron. Hur kan du låta denna eld slockna?[11]

Just för att vi får denna dygd som en fri gåva, bör vi be Gud om den med ödmjukhet. Detta första steg, som förnyas hela tiden, blir allt viktigare för att gå framåt på den kristna kallelsens väg. Ber vi Gud om den varje dag? *Adauge nobis fidem!*[12] bönföll apostlarna Mästaren, då de blev medvetna om sina begränsningar och ofullkomligheter. Vi bör också uppföra oss så. Vilken god bönesuck för att upprepa ofta! När vi ber i första person plural öppnar vi oss dessutom för de andra: vi känner igen varandra som barn till samme himmelske Fader, bröder i Kristus. Så kommer vår bön att lättare bönhöras, eftersom det leder oss till att inte stänga in oss i vårt jag, som är den stora fienden till identifikationen med Jesus Kristus,

utan kretsas kring Gud, tänka på andra för Guds skull.

Den helige Josemaría var helt övertygad om denna verklighet och underströk därför att vägen till att **blikontemplativa mitt i världen** uppklaras om vi kämpar för att uppföra oss på detta sätt. Denna övertygelse, tillade han, **kommer att få oss att alltid bry oss om andra för Guds kärleks skull, och att inte tänka på oss själva, så att vi i slutet av dagen, som levts mitt i varje dags bekymmer, både hemma och på vår arbetsplats, kan säga i vår samvetsrannsakan: Herre, jag vet inte vad jag ska säga om mig: jag har bara tänkt på de andra, på dig! Det som man med den helige Paulus ord skulle kunna översätta till: *vivo autem, iam non ego: vivit vero in me Christus!* (Gal 2:20). Är inte detta att vara kontemplativa?**

[13]

Aposteln skriver otaliga gånger i sina brev att den kristne är *i Kristus*, eller vilket är detsamma att *Kristus är i er*. Detta ömsesidiga samspel mellan Kristus och den kristne, som är så karakteristiskt för den helige Paulus lära, fullföljer hans reflektion kring tron, eftersom tron – förklarar Benedikt XVI –,även om den förenar oss innerligt med Kristus, understryker skillnaden mellan oss och Honom. Men enligt den helige Paulus har det kristna livet en ingrediens som vi skulle kunna kalla ”mystisk” eftersom den innebär att gå in i Kristus och Kristus i oss.[14]

Därför kan Aposteln uppmana oss: *Låt det sinnelag råda hos er som också fanns hos Kristus Jesus*. [15]

Förstår du nu varför vår Fader så ofta upprepade: *vultum tuum, Domine, requiram!* [16]

Mina döttrar och söner, hela denna fantastiska lära är inte ett hjärnspöke, är inte blott en teori,

utan det är en brännande verklighet, som vi bör anstränga oss för att omsätta i praktik. Den är dessutom inom räckhåll för var och en med Guds nåd, som det hände med hedningarnas Apostel.

Den helige Fadern inbjuder oss även att dra två slutsatser. Å ena sidan bör tron bibehålla i oss en ständig hållning av ödmjukhet, ja ännu mer: av tillbedjan och lovprisning av Gud (...). Det är nödvändigt att vi inte ger något eller någon annan den vördnadsbetygelse som vi ger honom. Ingen avgud får smitta vårt andliga universum. I annat fall faller vi tillbaka i ett förödmjukande slaveri i stället för att glädja oss över den frihet vi uppnått. Å andra sidan bör vår totala tillhörighet till Kristus och det faktum att vi "är i honom" inge en hållning av fullkomlig förtröstan och oerhörd glädje.[17]

Hur förändras inte ett liv då denna insikt hela tiden lyser i själen! Låt oss anstränga oss att låta detta *glada budskap* genljuda i många människors öron. Vi kan vara säkra på att det paulinska året medför en särskild nåd för att sprida dessa sanningar.

I Jungfru Maria nådde denna hållning av tro och identifikation med Kristus de högsta höjder som en skapad varelse kan uppnå. Då vi denna månad firar hennes upptagning med kropp och själ till himlen, förundras vi ännu en gång när vi betraktar de under som Guds nåd kan åstadkomma om den finner gensvar i människorna. I Jungfru Maria, som utvaldes sedan evigheten för att vara Moder till Guds människoblivna ord, uppenbarades Guds välvilja givetvis fullständigt. Vi som är hennes barn och bröder till Jesus Kristus vill likna vår Moder. Låt oss därför be henne, när vi den 15

augusti förnyar vigningen av Verket till hennes ljuva och obefläckade Hjärta, att de böner vi riktar till henne blir verklighet i var och en av oss.

Augusti månad för flera minnesdagar med sig. Den 23 är årsdagen av att Johannes Paulus meddelade sitt beslut att upprätta Opus Dei som personalprelatur. Den 7 augusti 1931 förstod den helige Josemaría med ny insikt att Verkets medlemmar – män och kvinnor – är kallade att sätta Kristi kors på toppen av varje mänsklig aktivitet.

Just denna dag, årsdagen av min prästvigning, kommer jag att ha glädjen att avsluta sammanträdena i förundersökningen som prelaturens domstol har genomfört i samband med vår älskade don Álvaros helgonförklaringsprocess. Jag har redan vid flera tillfällen bett er om förböner för de påföljande stegen: ett

officiellt erkännande av heligheten hos den förste efterträdaren av vår Fader kommer att tillföra Kyrkan och människorna mycket gott.

Jag återkommer till de ord som jag började detta brev med. Jag reser till olika platser i öst med var och en av er: denna tanke ger mig styrka och den uppmuntrar mig att upprepa det som vår Fader ville sätta över dörren till tabernaklet i Pingstkapellet i Villa Vecchia: *consummati in unum!*^[18] Vi måste stödja varandra så att den personliga kampen för helighet blir ständig, orubblig och glad, så att vi börjar och börjar om på nytt varje dag för att lära oss att älska Gud i allt.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader

+ Javier

Manila den 1 augusti 2008

[1] 1 Thess 1:2-3.

[2] Benedikt XVI, Predikan vid invigningen av det paulinska året, 28/6 2008.

[3] Gal 2:20.

[4] Benedikt XVI, Predikan vid invigningen av det paulinska året, 28/6 2008.

[5] Fil 1:21.

[6] Ibid. 3:7-9.

[7] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 8/11 2006.

[8] Rom 3:28.

[9] Gal 2:16.

[10] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 8/11 2006.

[11] Den helige Josemaría, *Vägen*, nr 578.

[12] Luk 17:5.

[13] Den helige Josemaría,
Instrucción, maj 1935-14/9 1950,
fotnot 72.

[14] Benedikt XVI, Tal vid den
allmänna audiensen, 8/11 2006.

[15] Fil 2:5.

[16] Jfr Ps 26:8 (Vulg).

[17] Benedikt XVI, Tal vid den
allmänna audiensen, 8/11 2006.

[18] Joh 17:23.